

KUMSATI

Kültür – Sanat - Edebiyat

Menekşe Nur KILIÇ

UMUT YAPRAKLARI

Umut olmak ve umut etmek. İnsanları bu şekilde ikiye ayıran noktadır organ bağı. Yedi yaşındaki Ali umut eder mesela. İstedığı öyle çikolata, oyuncak, bisiklet değildir, belki bir gün onları da isteyecek duruma gelir; ama şimdilik tek isteği kablolardan bağımsız özgür yaşamaktır. Kalptir, böbrektir, iliktir umudu. Bizizdir aslında organlarımızdır.

Sorun ise organ bağı yapamamaktır. Yaşırken organları birine verme düşüncesi zor gelebilir belki; ama beyin ölümü gerçekleşmişse kişinin toprağın ihtiyacı yoktur onun organına. Ali'nin, Ayşe'nin gençlerimizin ihtiyacı vardır. Bırakın toprak çiçekleri büyüsün, meyveleri beslesin, sizin organınız da birine hayat versin. Toprağı, suyu olsun. Umut olun, toprak olun, su olun, filizlenen can olun!

Hani şu sevdiklerinize “Senin için canımı veririm” dediğiniz söz var ya, bunu öldükten sonrası için değil yaşarken söylersiniz. Karşınızdaki de bunu duymak ister; ama organ bağı bekleyen meleklerimiz, sizden yaşarken bir şey istemiyor, sonrası için umut ediyor sadece. Örnekler veya ihtimaller üzerine konuşunca durumunun ciddiyeti pek anlaşılabilir. O yüzden sayısal verilerle devam edeyim. Araştırmalarıma göre Türkiye’de organ nakli bekleyen yaklaşık 25.000 insan var. Her yıl nakil bekleyen 4-5 bin kişi hayatının baharında aramızdan ayrılıyor. Ve geçmiş yıllarda 8601 hastanın 2045’ine organ nakli gerçekleştirildi. 2045 kişi yaşamayı başarmışsa geride kalanlar içinde bir umut var demektir aslında. Umut biziz can, hayat, neşe kaynağı biziz ve ben inanıyorum ki bizim sayemizde aşılacak bu durum. Organ bağı böyle yazılarla, konuşmayla; cahil, yobaz düşüncelerden uzaklaşarak çocukların, gençlerin umudu olacak. Organ bağı bekleyen insanlarla bağışlayan insanlar arasında candan cana bir bağ olduğunu unutmayın.

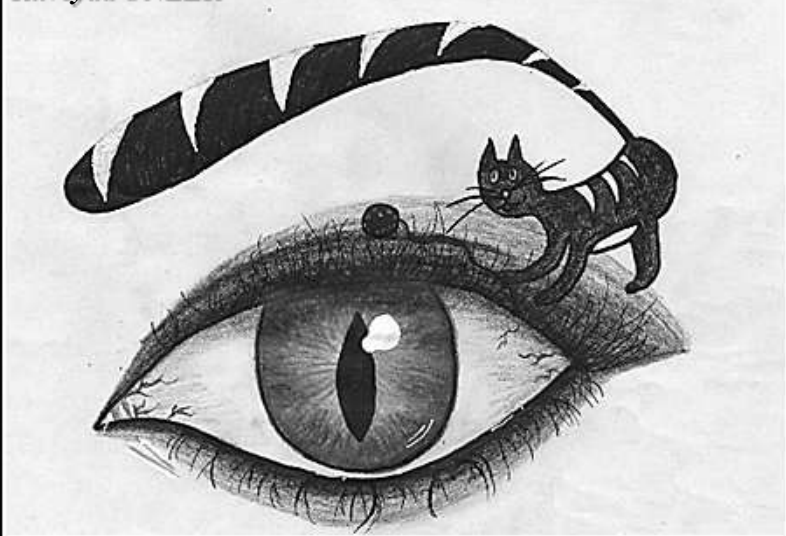
Ve siz altın yürekli, güzel kalpli, neşe dolu azimli, hırslı meleklerimiz. Bugün ben, yarın bir başkası onlarca insan sizin hayata karşı mücadelenizi gördükçe, yazılar dilden dile kalpten kalbe uzanacak ve gereken organ bağı olduğunda size ulaşacak. Şuan belki üzgünsün, mutsuzsun, yaralısın; ama hayat sürprizlerle dolu. Yarın belki yaşama dair kocaman bir adım atacaksın ve herkes sana: “Bir kere bile pes etmedi, hayata karşı tek silahı gülümsemesiydi” diyecek.

Ben sizin hastalığınızı yeneceğinize inanıyorum, gözlerindeki inancı ve umudu, hırslı, azmi görüyorum. Umut etmekten vazgeçmeyin. Umudun en güzel şekil almış halidir, Özdemir Asaf’ın şiiri;

Öyle bir ilk yaz ol ki korkut yaprakları,
Öyle bir son yaz ol ki tut yaprakları,
Sararıp dökülürken güz rüzgârlarında
Ardında savrulsunlar, unut yaprakları.
Sevinçlerinde onlar vardı, hüznlerinde onlar
Seninle yeşerdiler, seninle soldular.
Olsunlar senden sonra da umut yaprakları.

İşte siz de umut yapraklarısınız. Şimdilik sonbaharı yaşıyorsunuz belki; ama önümüzdeki yaz güzel geçecek.

Rüveyda ÖNLER

Betül BALİN

BEN SUSUYORUM

Kendi benliğimi tam olarak hissettiğim yer;
Dalgalar, deniz, kum ve güneş...
Ben susuyorum dalgalar anlatsın içimin çığlıklarını,
Ben susuyorum, rüzgârın uğultusu anlatsın yalnızlığımı,
Şimdi ben susuyorum, siz anlayın her şeyi.

Güneş batarken içime çöken o hüznüleri,
Bilmem kime, nasıl anlatabilirim?
Şimdi ben susuyorum işte, siz anlayın her şeyi.

Senanur DEMİRKAN
KALP SESLERİ

İleride bir köprü var,
Yanımda biri,
Her bir adımımız,
Anlatıyor sevgimizi.

İleride bir sandal var,
Sandalda birileri,
Kalp sesleri.

Ağaçta öten kuşlar,
İçimde huzur,
Sen varsın yanımda,
Huzur tam da orada.
Denize düşen yüzümüz var,
Denizler dağlar,
Denizde sandal, sandalda insanlar
Dağda ateş, gökyüzünde duman var.

Öznur ÜNLÜTÜRK VUSLAT VAKTİ

Vuslat, özlemlerin hasretlerin son bulduğu yerdir. Ne kadar da zorlanır insan sevdiğini uzaklara gönderirken. Hele bir daha geri dönmeme ihtimalinin olduğunu düşünürse çok uzun gelir saatler, haftalar, aylar hatta yıllar bir türlü gelmez onun için. Vuslat vaktini sabırla ısrarla bekler.

Bir umut uğruna o vaktin gelmesini bekler durur insan. Çok özlediğini bilir; ama elinden bir şey gelmez beklemekten başka. Özleminden aylarca ağlar. Başkalarına günler hızlıca akıp giderken onun için saatler, dakikalar, saniyeler geçmez olur. Fakat vuslat vaktini vuslat yapan da özlemektir, beklemektir işte. Ölümü hiç hesaba katmaz, ısrarla kavuşacaklarını düşünür insanoğlu. Çünkü kimse sevdiği toprak koksun istemez.

Kimileri de cennette bekler vuslatı. Sevdiğini, eşini, annesini, evladını. Onların gerçekte ki vuslatları cennete kalmıştır, çünkü onlar toprakla kavuşmuştur. Yağmuru en çok vuslatı bekleyenler sever. Severler işte yağmur yağınca ortaya çıkan toprak kokusunu. Sevdiklerinin kokusunu doyasıya içlerine çekerler. Oysaki gerçek vuslat vakti cennette başlar.

Fatmanur ÜNAL ÇOCUK

Çocuk olmak,
Hayatın en güzel dönemleri,
En güzel yaşları...
Uzun kalınmayacak kadar kısa.

Hiçbir şeyden habersiz, masum.
Her şeyden yoksun, tertemiz varlık.
Ne güneşler doğdu.
Tutulacak kadar büyük, alınamayacak kadar zor.

Zehra GÜNER DÖRT BİR YANIMI SARAN ÖZLEM

Seninle hayat ne güzeldi. Çok heyecanlıydım Ankara otobüsüne her binişimde. Yanına gelmek için can atardım, geldiğimde de hiç öpmez hep kuzenimin yanına koşar ihmal ederdim seni. O kadar pişmanım ki... Asıl yol gösteren, gerçekten seven senmişsin de farkında değilmişim. En berbat şeymiş birinin değerini gittikten sonra anlamak.

Akşamdı, oturuyorduk ailecek. Telefon çaldı. Annem açtı telefonu. Hiçbir şey demeden kapattı ve odadan çıktı. Babamla gittik yanına. Buzdolabının önüne oturmuş sessiz bir şekilde o kadar içten ağlıyordu ki, birine bir şey olduğunu anladım o an. Teyzem kansermiş. Bilmiyordum ki kanser neydi? Tek bildiğim istemsizce dökülen gözyaşlarının kötü şeylerin sonucu olduğuydu.

İki, üç ay geçti öğreneli. Sürekli ziyaret ediyorduk seni. Bir gün yine geldik; ama ben hala olayın ciddiyetinin farkında değildim. Sürekli kuzenimle ilgileniyordum. Usulca beni çağırdım yanına. Boynun kalemle çiziliydi, çok da kilo vermiştin. Sarıldın, öptün. Keşke o an yanından hiç ayrılmayıydım. Nereden bilebilirdim ki seni son görüşüm ve sana son dokunuşum olacağını. Hadi beni boş ver çocuklarını nasıl bıraktın? Hiç mi düşünmedin ardında kalanları? İçimde büyük bir sızı, dindirilemeyecek tarifsiz acı. Kalbimde koca bir boşluk...

“Yüce dağlar olmasaydı
Laleleri solmasaydı
Ölüm Allah’ın emri de
Şu ayrılık olmasaydı.”

Rüveydanur TOPAL ON UÇURTMA

Biz küçükken köydeki mezarlığın oradaki patikadan ulaşılan bir tepe vardı. Abimle orada on uçurtma uçururduk. Ağabeyim ipi sonuna kadar salardı. Sonuna gelince ipi parmaklarına dolar direnirdi. Elini kestiği çok olurdu. Tutmak çok zorlaştığında da ipi bırakır ve sadece izlerdi. Tepeye her gidişimizde hep aynı olayı yaşırdık. Ben nedenini hiç sormazdım, o da söylemezdi. Bundan yedi yıl sonra ağabeyimle otururken: “Köye uçurtma uçurmaya gidelim mi?” dedi. Olur dedim, çok sevindim. Tepeye çıktığımızda ben yine kenara oturup sabırla ağabeyimin uçurtmaları yapmasını ve havalandırmasını bekledim. Tek tek hepsini uçurup çaktığı kazıklara bağladı, sonra da yanıma oturdu. “Sen on yaşındayken de buraya on uçurtma için geldik, hatırladın mı?” dedi. O zamanlar uçurtmaları, bana ağır gelen şeyler olarak görür, öyle uçururdum. Zamanı gelince de bırakır, bazen de sıkı sıkı tutardım.” dedi. Sonra bana döndü: “Sen benim gibi olma, ipi sıkı sıkı tutup yaralanma, zamanı gelince usulca bırak gitsin. Her acıyı kaldırmak için kendini zorlama, sadece bırak, sonra arkasından bak” dedi.

Her insan için çocukluğu bir şeyle simgelenir. Birinin bayramlık elbisesi, birinin annesini kaybedişi, birinin ağabeyi... Benim içinse çocukluğum hala muamma. Belki de onu nerede ve nasıl, niye olduğunu anımsamadığım ama kesinlikle kaybettiğime inandığımdandır. O zamanlara ait hatırladığım en keskin şey mahallem. Mevsimine göre sarı veya beyaz olan, gününe göre kızartma ve şekerli çay taveli kahve kokan, ömrümün tebessümü mahallem. Bir de ağabeyim var çocukluğumda en çok kışa ve yaz akşamlarına yakışan. Bahar sonrası sıcaklardan kaçıp akşamları bisiklete binişimizden hatırlıyorum yaz gecelerini sevmeyi. Bir de herkesin ölü ruhlara büründüğü kışlarda, bizim bahar heyecanı yaşayışımızı, hele sonbaharı bayram gibi karşılayışımızı.

Her sene büyük iştahla tuzlayarak yediğimiz bulgurları, mahallelinin kazan kazan kaynatıp boş arsalarındaki brandalara serdikleri günlerde Almancıların geldiği ve arkasından şenlik gibi geçen o iki haftayı hatırlarım çocukluğuma dair. Neredesin çocukluğum?

AĞLAMAK VE GÜLMEK

Ağlamak ve gülmek kadim bir dost gibidir. Ağlamak doyasıya gözyaşı dökmek ne kadar güzel bir histir değil mi? Tıpkı dostu gülmek gibi. Ağlamak da bizim için gülmek de. Yaşamak da bizim için ölmek de. Ağlamak güçsüzlük değildir bence. Size garip gelebilir belki; ama ben ne zaman ağlayan birini görsem sevinirim aslında. Çünkü üzülmeyi, ağlamayı becerebilen bir kişi gülmenin kıymetini daha iyi anlamıştır. Bilirim ki ağlayan bir kişinin kalbi hala yumuşaktır. Yüreği katılaşmamış duyguları sıcaktır.

Sevindiğimizde, mutluluktan uçacakmış gibi olur gülücükler saçarız ya etrafımıza işte o gülücüklerin değeri paha biçilemez. Tıpkı üzülduğümüzde dökülen gözyaşları gibi. Derler ya hani kalp ağlamazsa gözyaşı da akmaz. Ne kadar doğru değil mi? Sinirlendiğimizde, etrafı yakıp yıkmak istediğimizde belki de ağlamak o an için en iyisidir. Evet, bir şeyi değiştiremeyiz; ama kalbimizi rahatlatır kötü düşüncelerden sıyrılırız. Bence o içten ve dolu dolu ağlamak kalp yumuşaklığını geri verir bize.

Ağlamak insanın insan olmasını sağlayan en güzel duygudur. Ve ağlamakla, gülmek vazgeçilmez bir ikilidir. Tıpkı evrendeki zıtlıklar gibi...

Hayat ağlayıp da gülmekle güzel ve hayat her zorluğuyla her zaman yaşamaya değer.

Tülay TEBER

SEÇMEK ZORUNDA KALDIKLARIMIZ

Sizce duygularımızla mı hareket etmeliyiz, yoksa mantığımızla mı?

Genelde hep ikinci seçeneği tercih ediyoruz. Neden bilmiyorum; ama duygular hep bir tarafa bırakılıyor. Oysa bu dünyaya bir kere geliyoruz, bazen mantığı bırakıp duygularımıza şans vermeliyiz, içimizden ne geliyorsa kalbimiz de ne söylüyorsa onu yapmalıyız bence. Özellikle meslek seçiminde. Hangi mesleğin daha çok geliri varsa o mesleği tercih sıramızın başına yerleştiriyoruz. Mantığımızla seçtiğimiz bu meslekte mutlu olup olmamız umurumuzda bile değil. Oysaki işini severek yapmak ne kadar önemli. Geliri çok iyi bir işte çalışabiliriz; ama bu işi severek yapmıyorsak ne kadar verimli olabilir ve ne kadar başarılı olabiliriz? Örneğin çocukları sevmeyen birinin anasını öğretmeni olması ne kadar doğru?

Duygu ve mantık işi günlük yaşamımızı da etkiliyor. Mesela evlilik. Artık kimse gerçek sevgiyi aramıyor. Karşı tarafın geliri iyiyse, rahat edebileceğini düşünüyorsa basıyor imzayı ve duygu defteri onun için tamamen kapanıyor. Ve evliliği boyunca mutsuzluğuyla baş başa kalıyor. Sonuç; hüsrana. Toplumun temeli olan aile birlikteliği ya boşanmayla son buluyor ya da mutsuz bir aile ortamında yetişen çocukların gelecekle karartılıyor.

Yani demem o ki, bazı kararlarımızda mantığı bir kenara itmeliyiz. Duygularımızla hareket etmekten korkmamalıyız. Kendi hayatımızı kendi elimizle bu kadar değersiz kılmamalıyız.

Melek KOÇAK

MELEKLERİN SESİ

Hayallerimizle yaşar, hayallerimizle umut eder ve geleceğe daha sıkı sarılırız. Aslına bakarsanız insanın gerçekleştiremeyeceği hayalleri yoktur bence. Sadece gerçekleşmesi zor, akıp giden zamana ihtiyacı olan hayalleri vardır insanın. Hayatın zorluklarını görüp o zorluklardan birini hayallerinizin arasına katarsınız mesela. Bazı insanlar vardır ki, hayatının yarısını hayallerini gerçekten ihtiyacı olan insanlara verir ve o hayalin gerçekleşmesi için tüm benliğiyle mücadele eder.

İşte benim hayallerimde de yardıma ihtiyacı olan insanlar var. Ben bir öğretmen adayım. Neden mi öğretmenlik istiyorum? Söyleyeyim. Tanıdığım iki melek var; tatlı, masum, yardıma muhtaç, el uzatılmasını bekleyen iki melek. Aslında iki tane değil bu melekler. Yüzlerce belki binlerce; ama benim görüp tanıyabildiğim sadece iki tane. Hayalimde de öğretmenlik yoktu aslında. Ne zaman ki çocukları gördüm, o gün karar verdim özel eğitim okuyup duyma engelli çocuklara yardım etmeye. Onların sesi kulağı olmak onlara bir şey öğretmek istiyorum. Ben çocukları, ne kadar çok seversem o kadar benimser ve daha çok şey öğretebilirim. Şüphesiz birilerine bir şey öğretmek çok güzel bir duygu; ama onlar özel kişiler, söz konusu özel çocuklar ise bu duygu daha çok doyum verir insana. Duyamamak, konuşamamak yaşamadan bilinmez ki. Dertlerini acılarını konuşamadıkları için anlatamamaları çok zor. Böyle olan bazı çocuklar hırçın, mutsuz oluyorlar, o güzel gözlerinin içi hiç gülmüyor. İşte tam da bu anda öğretmen olmak geliyor insanın içinden. Meleklerimin ellerini sımsıkı tutmak ve bir daha bırakmamak için mücadele etmek, onlarla birlikte geleceğe dair hayaller kurmak için ışık olmak istiyorum.

Ben de bu yolda emin adımlarla yürüyorum. Minik ellerini tutmak, o gözlerde bir ışık görmek için yaşıyorum. Minik hayatlara umut olmak için bekliyorum. Hayatlarında yeri geldiği zaman kulakları, yeri geldiği zaman sesleri olmak, karanlık içerisindeki sönmek üzere olan ışıklarını koca bir aydınlığa dönüştürmek için öğretmen olmak istiyorum. Yüzlerindeki ufak bir tebessüm, gözlerindeki küçük bir pırıltı için, onlara hayatı öğretmek için öğretmen olmak istiyorum.

Gülşan CEVİZCİ
ŞERİFE BACI

Merve ÇOBAN

MİLLİ MÜCADELE KAHRAMANI ŞERİFE BACI

Milli Mücadele yıllarının kadın kahramanlarından Şerife Bacı. Birinci Dünya Savaşı'nda sırasında İnebolu'dan çıkarılan silah ve cephanelerin Kastamonu üzerinden Ankara'ya ulaştırılmasında erkekler gibi kahraman kadınlarımızın da büyük çabaları olmuştur. Bu çabalarda kahraman kadını Şerife Bacı'da Milli Mücadele uğrunda donarak şehit olmuştur. Aralık ayının çetin kış şartlarının etkili olduğu o meşakkatli günlerinde vatan millet gayesiyle kendinden ve çocuğundan ödün vererek vatan için çarpışan askerlere cephaneyi yetiştirmek uğruna yirmili yaşlarında şehit olan yürekli kadın.

Kulakları da gün geçtikçe duyma özelliğini kaybetmeye başlamıştı. Şerife Bacı bu yüzden hem ev hem de dış işlerle de uğraşıyordu. Bir akşamüstü köyde tellalın sesi duyuldu ve muhtar herkesi köy odasına topladı. Muhtar deniz yolu üzerinden İnebolu'ya getirilen cephanenin cepheye taşınacağını ve her haneden bir kağının yola çıkacağını söyledi. Toplantı da sekiz kişi eksikti bunlar yerine de kadın ya da çocuk yaşta gençler gidecekti. O akşam köy bekçisi sekiz haneyi gezerek yola ne zaman çıkacaklarını söyledi. Şerife Bacı'da bunlar içerisindeydi.

1921 yılının Aralık ayında aniden bastıran kar tüm yolları kapamıştı. Sıra ile yüklemesi yapılan kağınlar yola çıktı. Şerife Bacı köyde emanet edeceği kimse olmadığı için kızı Elif'i de sırtına yükledi. Şerife Bacı, on altı yaşlarında evlendirilmiş bir genç kıydı. Şerife Bacı evlendikten iki ay sonra savaş patlak vermiş kocasını askere almışlardı. Ve altı ay sonra da Çanakkale'den şehit haberi gelmişti kocasının. "Genç kadının yalnız kalması uygun olmaz, yakışık almaz" diyen köyün ileri gelenleri Şerife Bacı'yı köyün gazilerinden olan Topal Yusuf ile evlendirdiler. Bu evliliğinden üç yıl sonra Şerife Bacı'nın Elif adında bir kız çocuğu oldu. Şerife Bacı'nın sütü bereketliydi. Hem kızı Elif'e yetiyor hem de köyde anası ölen, yetim kalan çocuk varsa Şerife Bacı emziriyordu. Şerife Bacı birçok çocuğun sütanesi, Elif bebek de sütkardeşi oluyordu. Şerife Bacı'nın eşi Topal Yusuf savaşta tek bacağını ve tek gözünü kaybetmişti.

Cephane kağınına koyuldu. Şerife Bacı, Kastamonu'ya doğru yola çıktı. İnebolu çıkışında kağınını durdurdu. Sırtında taşıdığı Elif'i içi top mermileri ve cephaneye dolu olan kağında yün bir yorganın arasına koyarak sakladı. Tekrar kağın başına geçip yoluna devam etti. Kar yağışı durmuş, soğuk kendini tüm şiddetiyle göstermeye başlamıştı. Artık öküz ilerlemekte zorluk çekiyordu. Biraz daha gidip öküz durdu. Şerife Bacı da hareket etmekte zorlanıyordu. Ama Şerife Bacı'nın o anki tek gayesi kağındaki cephaneyi Şanlı Türk askerlerine ulaştırmaktı. Şerife Bacı'nın öküzü daha fazla dayanamadı ve olduğu yere devrildi. Şerife Bacı öküzün ipine asıldı; ama öküz kalkmadı. Şerife Bacı'nın karnı acıkmıştı, kızı Elif'in de öyle. Şerife Bacı, kızı Elif'i doyurmak istedi; ama o karda emziremezdi. Zaten donmak üzere olduğunu da o zaman fark etti. Yıkıldığı kar içerisinden zorlukla kalkabildi. Elleri ve ayakları donmak üzere olduğu için kaç kere yere düştüğünü unuttuğu kağınaya zor bela çıkabildi. Elif bebeğin ağlama sesleri etrafı yıkarken, Şerife Bacı hareketsiz kalmış ve donarak şehit olmuştu. Kağın sesleri kentin dışındaki Kastamonu kışlasının yakınına kadar gelip orada durdu.

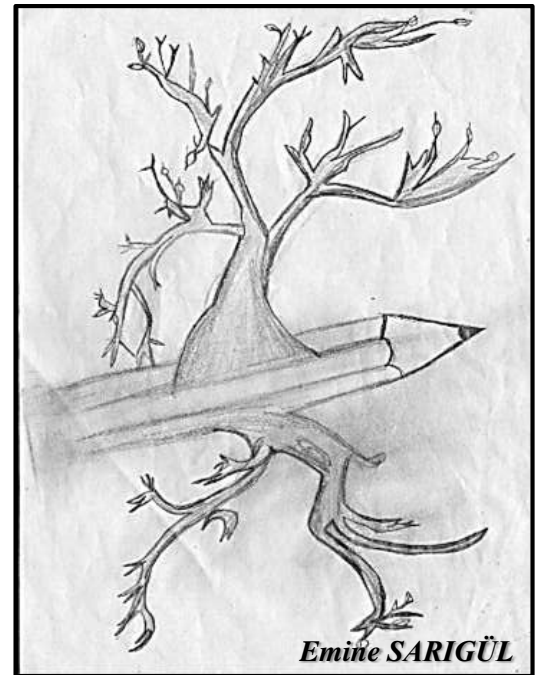
İnebolu sahilinde Kastamonu yolunun başladığı yerde Arnavut kaldırımı döşeli bir park vardır. Bu parkın içinde Kahraman Şerife Bacı Anıtı durmaktadır. Kahraman Şehit Şerife Bacı adı Kastamonu'ya bağlı Seydiler'de, İnebolu'da Kurtuluş Savaşı'nın kadın kahramanlarını simgelemektedir. Şerife Bacı ve tüm kadın kahramanlarımızın mekanı cennet olsun.

Özlem DERİN **GÜLELİM İŞTE**

Gül yanakların değsin tenime,
Dikenlerin yaralarımı acıtmasın yine,
O dikenler merhem olsun yaralarım,
Sen yeter ki gül işte,
Gül yanakların değsin tenime.

Her sabah yeniden doğarken güneşle,
Merak ederim rengini susarım öylece,
Derdime derman ol susma sende,
Sen yeter ki gül işte,
Gül yanakların değsin tenime.

Sormuyorum hiçbir şey kalıyorum öylece,
Bir gün açacaksın en güzel renginle,
Dikenlerin artık yara değil derman olur gözlerime,
Gülelim işte, gülelim işte,
Gül yanakların değsin tenime.

Emine SARIGÜL

İMTİYAZ SAHİBİ

Kamuran ÖNSOY

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Arzu EKEN BOZDEMİR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Özden GANAL

GÖRSEL DANIŞMAN

Gönül CAN

YAYIN KURULU

Öznur ÜNLÜTÜRK Deniz YALÇINKAYA
Elanur BAYRAM Mine MEŞE
Ceren ASLAN

OKUL ADRES TELEFON

**HAYRİ ASLAN MESLEKİ VE TEKNİK
ANADOLU LİSESİ**

Cumhuriyet Mah. Barışık Sokak No 6
Çubuk / ANKARA 0312 837 12 66